Ezoterična pisma.

Pismo XI. Ljubljana, v marcu 1923.

Diagram notranjega človeka.

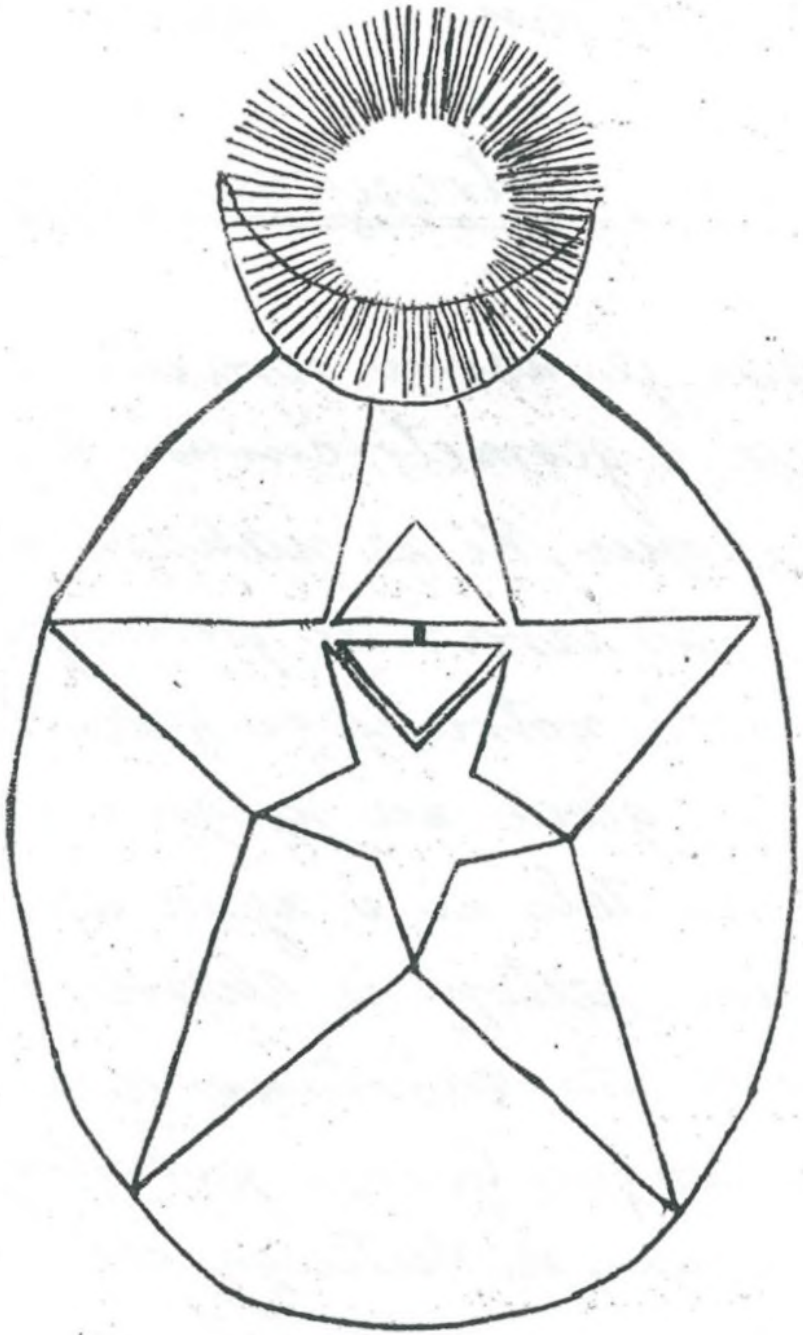
1.

"Diagram je način izraziti metafizične ideje z geometričnimi figurami.

V diagramu, ki se nahaja na drugi strani, so izraženi principi ali sestavni deli notranjega /okultnega/ človeka, ne glede na njegovo zunanjost; fizično telo ni v njem upoštevano.

Diagram sestoji iz elipse, v kateri vrhovni del sta začrtana dva se sekajoča polukroga. Gornji polukrog se dotika kroga, iz katerega izžarevajo na vse strani ravne črte. V elipsi

vidimo dve petero-žarni zvezdi, od kate-
rih se večja dotika s svojimi žarki
oboda elipse, druga manjša pa notran-

jih vogalov prve. Poleg tega vidimo v večji zvezdi še dva trikotta, kojih vsaki vzporedni temelni stranici drži kratka črta. Prvi trikot, obrnjen navzgor, se nahaja v gornjem žarku zvezde, drugi trikot, obrnjen navzdol, se nahaja v notranjosti zvezde tako, da ga objemata oba postrana žarka manjše zvezde.

2.

Geometrične figure se dele v dve skupini: v figure v elipsi in v figure izven nje. S prvim so označeni osebni in individualni principi človeškega organizma, t.j. oni, ki so v času in prostoru; z drugimi pa so označeni splošni, univerzalni principi, ki ne tvorijo samo središča posameznega človeka, ampak tudi središče vsega človeštva in vsega stvarstva, ki ~~s~~

ki so tedaj izven časa in prostora.

3.

Kar je izven časa in prostora, se ne da predstavljati, se da kvečjemu abstraktno nakazati njegovo morfologijo, opozarjati na to, je mogoče le intuitivno. Namen naših figur je navajati k abstraktnemu mišljenju in vzbujati intuitivnost. Krog je taka figura. „Bog je krog," pravi Balzac, „katerega središče je povsod, obod nikjer." Bog je duh, in duh je najvišji princip v človeku. Zato je krog znak najvišjega principa v človeku, ki je edini realni princip, kajti vsi drugi principi so neka magična projekcija samega sebe na „nekaj" in v „sedanjost."

4.

Znamenje lune dobimo, če naredimo poleg središča v krogu še drugo središče

01 in iz njega opišemo obod, ki se seka s kro- gom v točkah a, b. „Luna" je simbol duše, nakor je „solnce" simbol duha. Krščanstvo, ki je vse metafizične principe personificiralo, per- sonificiralo je tudi dušo ter jo imenuje Marijo, stoječo na luni. Tudi starogrška Diana in starocegiptčanska Izis razumeje isto, in simbol obeh je luna. Kakor se lunini žarki razlivajo na zemljo in ma- gično spreminjajo vso prirodo in vse naše želje in misli - tako je tudi duša za duha ona ilurivna - magična moč, ki ga valvi in zapeljuje k stvarjanju, da izstopi iz svojega prvotnega sredi- šča in da izliva samega sebe v stvar- stvo.

5.

Elipsa je geometrično znamenje

za naše kav-
našo indivíduo-
varličina od

zalno telo, t. j. za
almost. Elipsa je
kroga v tem, da
ima dva središča. Čim bolj se ta sre-
dišča med seboj oddaljujeta, tem dalj-
ši je elipsa, čim bolj se bližata, tem kraj-
ši je, tem bolj se bliža figuri kroga. Ko
se združita, postane elipsa - krog.

Skrivnost individualnosti obstoja
le v delitvi onega središča v dvoje, delitev
v dva spola: moški in ženski, aktivni
in pasivni, odbijajoči in privlačni. Pred-
no se je človek telesno delil v dva spola,
se je izvršila delitev njegove duhovnosti
v dva središča. Kajti v delitvi je mo-
goč vsak razvoj, kakor je v združen-
ji mogoča vsaka popolnost.

Dalje prihodnjič.

Trije odgovori na tri vprašanja.

Prvo vprašanje: Je-li potreba, da obstoje med nami zunanja zveza? S čim je obstoj teoroških družb opravičen?

Odgovor: Kdor je sebi našel pot, ki ga vodi iz čutnega sveta v nadčutni svet, kdor je vzgojil v sebi toliko intuitivnosti, da se spoznava kot kapelja v morju in morje v kapelji, za tega so družbe nepotrebne. Šoda tudi zanj velja okultni zakon, ki pravi: „Ker si žel, miži na vse". Tudi tebe so družbe in zunanje zveze Gurdi opozorile na okultne vesti, katere si le slutil, in na metode, doseči jih, za katere nisi vedel. Zunanje družbe, organizacije in časopisi so kakor svetilniki na skalnem mor-

vsem bregov. In če so le slabotne, mnimajoče bitice, nič za to: bolje nekaj, kakor nič. Njih namen je opozoriti one, ki blodijo in iščejo.

Drugo vprašanje: Ja-li mogoča svoboda v kaki državi ali veri?

Odgovor: V našem vidnem in čutnem svetu, v katerem vlada nerazmljeno zakon nujnosti, za svobodo ni prostora. V svetu nujnosti je beseda „svoboda" nesmisel, s katerim se ljudje tolažijo in varajo. — Svoboda je mogoča le tam, kjer ni nič časa, ne prostora, ne vzročnosti: v duhovnem svetu. Svoboda je mogoča le v Gibernii. Človek sam si je ustvaril zakonstvo in veri, da sprema svoboda, kakor je ustvaril sovraštvo, da sprema ljubezen.

Tretje vprašanje: Zahteva-li teozofska družba, da se ji vzame; mar ne uči,

Kaj je mogoče napačno?

Odgovor: Teozofska družba je nekaj, česar ljudi, ki so zares ljudje, ki imajo vsak svoje misli in nazore. Kolor je več razmišljal, več slišal, pove onim, ki so v tem začetniki, zaupno: „Jaz sem to slišal, to in to sem razmišljal. Našel sem srečo in zadoščenje. Daj, draga, idi in poslušaj tudi ti, mogoče najdeš isto, mogoče še kaj več – pa ne potem zaupaj svoja iskustva." V tem tiči namen in pomen teozofske družbe.

A. Ž.:

Sue in Klimavata.

6. Seuce bodočnosti.

Soluce se je že nagibal, ko smo prišli do svetega Ganga. Tu so nekaji

izvršili svoje večerne pobožnosti, Maha-
nara pa se je vsedel na obrečni kamen
in se globoko zamislil. Dolgo časa je
molče strmel v valovje struge, na-
posled pa je z drhtečim glasom rekel:
„Bodočnost potaplja svoje sence...

Pred mojim duševnim pogledom
se širi ravan, pokrita z Gudskimi se-
ščeki, katera uničuje žareči element.
Po sredi planjave se vije reka, ru-
deča kakor krvnikov plašč...

Boj vseh proti vsem!

Po planjavi drve neštete čete Gudi.
Sin udarja po očetu in matere pola-
ga svoje hčerke na žrtvenik strasti.
Mladeneč davi prijatelja in svečenik
tepta znamenja svojega mojstra. Ka-
morkoli pogledam, vidim le propast,
požig in umor.

Dim in prah zatemnjujeta horizont. Na zemljo je legel mrak in le vrhovi dalnjega Himavata se lesketajo v nekem čudnem svitu, kakor vrhovi vulkanov ob nastopu eruptcije. Tema je pokrila grozne prizore, nepredorna tema...

× × ×

Ravno tista ravan. Megla se zgublja in volčini čarki obsevajo opožarjeno zidovje. Reka se vije, kakor srebrn pas, in olajšane mladike pogumno rastejo iz opustošenih tal. Mir vlada po planjavi, toda človeka ni.

Kaj je to?

„Zdravo Prerojevatelj!" mi doni na uho in iz misterijozne daljine prihaja trop ljudi. Veselo prepevaje se objemajo, da jim obrazi žare v ognju neomejenega zadovoljstva.

Glej, tam zopet trop ... trop za tropom ... vsi srečni in veseli. Izobraženost je zakonžena s skromnostjo, vera z resnico, svoboda s pokorščino; guberen, ona prava nesebična guberen, pa spaja te krasne čednosti v harmoničen sklad. Vsi so med seboj brat je in sestre, svečeniki pa resnični naveste lki Brahme.

Pojava se zgubi v mraku in neka čarobna moč snuje temno zaveso med menoj in sliko. „Zdravo Prerojevatelj!" čujem še enkrat mogočno in zbrano, da se otresa ropota v svojih tečajih. „Zdravo Prerojevatelj!"

Mahamara je umolknil in zadremal v devakavski opojnosti; na valovih teh reke pa so zadrhteli bajni lotosi ter so klonili z glavami, kakor da pritrjujejo besedam velikega mojstra.